

НЕМА ТЕ ДУГО

Нема те у строју јуначино моја,
Да ти плава коса залепрша,
Пресахле ми очи од сталнога плача,
Остала је само горка суза која.

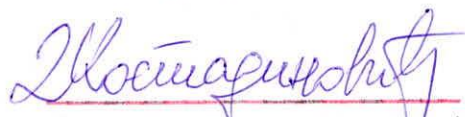
Не долазиш више ко некад на одмор,
Са осмехом благим да загрлиш мајку,
Да нам свима причаш о страхоти рата,
И како мила сеја оплакује брата.

Нема те већ дуго мој дјечаче плави,
Да обасјаш собу, мене, мајку, брата,
Ливадама росним Посавином равном,
Твоја млада душа моли за крај рата.

И ово лето прође без мириса липа,
Без играња ветра у твојој коси,
Оплакујућ ноћи и сурове дане,
За тобом мајка још црнину носи.

Твоја слика титра у трептају свијеће,
И пламен нам благи собу обасјава,
На згаришту врелом, прободена ножем,
Остала је само наша Крсна слава.

Мораш СИНЕ чешће у сан да нам дођеш,
Да останеш с нама до румен обзора,
И застава Српска изнад Твоје главе,
Сваког јутра с нама заплакети мора.

/ДУШАН КОСТАДИНОВИЋ/

ВЕЛИБОРУ, моме Првенцу, за
Видовдан 1994 г., Крсну славу ВРС.

